

EGJAK Telegraph

1. číslo, január, šk. rok 2013/2014

UK, Brighton

Africa

Camp a víkendovka

a veľa iného...

• Obsah	2
• Editoriál	3
• Fórum	4
• Rozhovor zo školy	6
• Reportáže	7
Noc v škole	8
Prvácky camp a víkendovka	10
SLC konferencia	12
• Fotoreportáž	14
• Rozhovor - zahraničie	16
• USA	17
• Téma	18
• Cestovanie	20
• Tvorba žiakov	22

Redakčná rada

šéfredaktor a grafická úprava:

Juraj Paľa, III.B

redaktori:

Peťa Parnaiová, septima

Čoča Štofaníková, septima

Lenka Levická, II.A

Peter Artimovič, II.A

Viktória Andruchová, II.A

Ľubomíra Lehotská, príme

jazyková korektúra:

slovenský jazyk/

Mgr. Martina Kavaschová

anglický jazyk/

P. Borošová

EDITORIÁL

Máme tu rok 2014, polrok školského roku, ale aj prvé polorčné vydanie školského časopisu, ktoré sme pre vás pripravili.

Je to číslo o polroku, ktorým sme si prešli, je o tom, čo sa za ten polrok u nás udialo, a to nielen u nás na škole, ale aj za hranicami Európy, a to za „veľkou,“ popripade „malou“ mládkou, no okrem súhrnu niektorých udalostí prinášame napríklad predstavu jedného z nových učiteľov, ktorí k nám zavítali. Správy prinášame aj od tých, ktorí tu nie sú. Obsah svojou formou nie je možno najaktuálnejší, no my vidíme zmysel v niečom inom, a to je prezentovať našu školu, žiakom ale aj mimo školu, poskytnúť priestor na tvorbu pre tých, ktorí majú, čo ponúknuť, informovať a zhodnotiť to, čo sa u nás deje, prípadne nedeje.

Časopis poprvý raz vydávame v tlačenej podobe, zopár čísel vyšlo už po minulé roky aj elektronickou formou, no my by sme radi našu prácu dostali aj do širšieho povedomia, a tak máte možnosť držať po prvý raz aj tlačenu formu časopisu.

Želám príjemné čítanie a vzhľadom na to, že toto číslo je úvodným do tohoto roka, tak želáme aj rok úspešný a aspoň taký dobrý ako rok minulý!

Juraj Paľa
redakčná rada

citát mesiaca od J.A. Komenského

„Naši učitelé nesmějí být podobni sloupům u cest, jež pouze ukazují, kam jít, ale samy nejdu.“

Novoročné predsavzatia

Kto z nás praktizuje písanie novoročných predsavzatí? Je to predsa hlúposť. Možno áno, ale priznajme si, mnohí to aj tak robíme. Ja som mal s priateľmi ešte ako mladší zaujímavý zvyk. Vždy na Silvestra sme si napísali naše predsavzatia, zapečatili a všetky na rok odložili, že čo z toho bude. Potom sme prišli na to, že to je somarina, lebo nám to vždy pri otváraní rok starých papierikov s našimi zbožnými túžbami vyvolalo skoro u všetkých silvestrovskú depresiu. Vyzeralo to, ako keby sme s papierikmi odložili na rok aj naše predsavzatia a nič z toho. Tak sme to nechali tak. Zvykne sa hovoriť, že „nový rok bude taký, aký si ho urobíme.“ Je to však len také zbožné pranie, ktoré pričasto nevyjde, lebo je priveľa vecí a okolností, ktoré ovplyvňujú náš život a ktoré jednoducho v rukách nemáme a nikdy mať nebudeme. Predsavzatia nie sú o papierikoch ale o charaktere a o rozhodnutí. Toť som nedávno čítal múdry citát: „Odvahe nespočíva v slovách, spočíva vo voľbe.“ Vždy nanovo sa rozhodujeme, ako chceme, aby náš život vyzeral. Je pritom nesmierne dôležité, kto nám pri tom pomáha, kto nás motivuje, o koho s môžeme oprieť, kto je našou „skálou“.

Prajem nám krásny, úspešný a hlavne zmysluplne prežitý nový rok.

Stano Kocka

20.výročie školy

Úvod

Škola je inštitúcia, čo sa nás snaží vychovať a pripraviť zvládať profesijný život. Tým, že naša škola je gymnázium, tak o to väčšie tieto požiadavky sú. Jazykové znalosti, ktoré sa naučíme, sa s nami budú niesť celý život a otvoria nám brány do sveta, ktorý je plný prekvapení. Cirkevný charakter našej školy dokáže poskytnúť aj isté pevné morálne hodnoty do života a dať tak možnosť vychovať plnohodnotných ľudí. Gymnázium vzniklo z iniciatívy piatich protestantských cirkví v našom meste. V roku 1993 Generalny biskupský úrad ECAV na Slovensku zriadil školu na Galaktickej ulici v časti budovy ZŠ. Od roku 1994 bola škola zaradená ako 8-ročné a 5-ročné bilingválne slovensko-anglické gymnázium do siete škôl v SR. Prvým riaditeľom školy bol pán Mgr. Ján Kunca. Slávnostné otvorenie školy mal na starosti biskup VD ECAV Mgr. J. Midriak. Ešte 3 roky bola škola na Galaktickej ulici, no neskôr sa kvôli nedostatku priestoru presunula na Puškinovu ulicu. Na ulici predtým sídlila ZŠ a budovu treba kompletne zrekonštruovať. Rekonštrukcia bola vykonaná svojpomocne za úspešných sedem týždňov. Od roku 2001 až po

2006 bola riaditeľkou školy Mgr. Valéria Butkovičová a jej zástupkyňami boli Mgr. T. Sabolová, RNDr. Valéria Kocúrová a RNDr. Mária Velebná. Od roku 2006 bol zvolený za riaditeľa školy Ing. Jozef Krištan. V roku 2011 bol opätovne zvolený, no pani profesorku Velebnú vystriedala na poste zástupkyne pani profesorka Mrázová. Od roku 2007 bola škole pridelená budova na Škultétyho ulici. Vtedy už bolo treba terajšiu budovu ešte zveľadiť, čo sa za pomoci riaditeľa školy, pedagógov, zamestnancov školy a aj rodičov a žiakov podarilo tak, aby sa školský rok 2007/2008 začal načas. Rekonštrukcia sa ani zďaleka neskončila. Pokračovalo sa v nej aj počas školského roka a prázdnin. Čo všetko sa zmenilo za tieto roky? Ako si vtedajší riaditelia predstavovali budúcnosť školy? Vyvíjala sa škola podľa ich predstáv? Plánuje sa ešte niejaká veľká zmena? Môžeme k zmene prispieť aj my? Tieto otázky a mnohé iné budú zodpovedané v ďalšom čísle...

Peter, II.A

.....
Máme za sebou prvý polrok roku 2013/2014. Rád by som ho zhodnotil z pohľadu žiaka tejto školy. Spomenul by som niektoré udalosti, či zmeny ktoré sa za ten čas udiali. Do našich radov pribudlo mnoho nových žiakov ako každoročne, no takisto aj rady učiteľov prešli významnou obmenou, ktorá nie je taká bežná. Zväčša mladšie ročníky vystriedali staršie ročníky, poprípade budúce mamičky. Začiatky sú určite ťažké a povolanie učiteľa je v súčasnosti veľmi rozporuplné. Finančne aj psychicky. Radou, ktorú im je možné poskytnúť, je nechať si poradiť od svojich starších skúsenejších kolegov, no ale hlavne od žiakov. Nebáť sa ukázať svoju ľudskú tvár a byť pre žiakov viac potrebnou podporou ako prísny vyučujúci. Ukázať rešpekt a veriť v opätovanie. Naša škola si prešla aj výraznou vonkajšou úpravou, a to je prestavba parku pred našou školou. Samozrejme, nemôžeme zaprieť estetickú funkciu tejto záležitosti a tešíme sa na ďalšie takéto úpravy. Tento polrok bol opäť plný rôznych akcií, exkurzií a prednášok. Do rutiny bežných školských vyučovacích dní to vniesie príjemný nádych a prinesie nové skúsenosti. Verím, že tieto akcie majú budúcnosť a dostanú potrebnú podporu od učiteľov a vedenia aj naďalej.

Juraj, III.B

Mgr. Michal Bačo

Na akej vysokej škole ste študovali?

Študoval som na Prešovskej univerzite v Prešove, odbor anglický jazyk, literatúra a hudobné umenie

Prečo ste sa rozhodli práve pre EGJAK?

Spočiatku som chcel zostať a nájsť si prácu v Prešove, no nenašiel som. Vedel som o voľnom mieste v mojom rodnom meste na EGJAK-u, tak som sa rozhodol to skúsiť. Nechcel som zostať bez práce, a keď prišlo pozvanie na pohovor, šiel som do toho. Motiváciou bolo aj to, že som veriacim človekom a už pár rokov som sa venoval práci s mládežou v Prešove. Toto mi prišla aj ako možnosť pôsobiť na pôde, kde sa dá niečo podobné aplikovať. Čiže si myslím, že moja práca na EGJAK-u nie je len o výučbe, ale aj o možnosti budovať vzťahy s ľuďmi na rôznych akciách, či už školských, mládežníckych, prepojených s ECAV mládežami a cirkevným zborom.

Ako Vás prijali žiaci učiteľský zbor?

Prijatie zo strany učiteľov bolo od prvého momentu super. Sme dobrý kolektív v práci. Som rád, že medzi

kolegami sú aj moji spolužiaci z výšky. O to ľahší bol pre mňa vstup na GJAK, spoločne s nimi už od začiatku, lebo som v tom nebol sám. Aj keď viem, že vo veciach v živote nie som nikdy sám. Čo sa týka žiakov, snažím sa im rozumieť, rešpektovať ich a viesť ich. Myslím si, že to vzájomné vychádzanie je dobré. No stále sa učím aj ja veľa, keďže je to môj prvý rok učiteľskej praxe na strednej škole.

Ako sa Vám darí práca vo Vašom gitarovom krúžku? Kde sa stretávate a ako to celé prebieha?

No gitarový krúžok je fajn. Snažím to vždy dolaďovať o nové veci. Úprimne však učím toľko ľudí hrať na gitaru je veľmi ťažké. Z praxe, keď som učil na ZUŠ, hodina je vždy individuálna, lepšie sa hrá na gitare, dá praktizovať jednotlivu. Stretávame sa väčšinou v I.C, raz som študentov

zobral aj do svojej skúšobne po škole, aby som im ukázal niečo z hry na elektrickej gitare. Forma krúžku je rôzna, začali sme od základov a snažím sa to posúvať k ďalším technickým veciam. Dopĺňam to na facebooku, kde máme skupinu alebo na hodinách gitary o hudobné ukážky a videá rôznych gitaristov, muzikantov, či kapiel.

Párky máte radšej s kečupom alebo horčicou?

Párky? No záleží na tom, kedy. Či mám skôr chuť na sladšie. Keď už horčica, tak kremžská je šmak.

Obidve alternatívy sú fajn.

Čo je podľa Vás lepšie Harry Potter alebo Pán Prsteňov?

Pán Prsteňov

Punčový rez alebo veterník?

Čo sa týka koláčov, mám obľúbený punčový rez, lebo moja babka dáva robiť vždy veľmi pecka punčové rezy.

Lenka, II.A

Noc v škole

Konečne nastal piatok! Celý deň som sa tešila na dnešok. Hneď ako som prišla do školy, začali sme sa hrať rôzne hry na ihrisku. Boli to hry z dorastu, ktoré som ja osobne nepoznala, pretože som tam ešte nebola. Hry boli zábavné. Jedna sa volala Žraloky a rybičky, ja a iní kamaráti sme boli žraloky a ostatní boli rybičkami. Žraloky museli pochytať všetky rybičky. Potom sme hrali aj iné hry, ale keby som ich mala vymenovať, to radšej odo mňa nechcete. Keď sme prišli dovnútra, išli sme sa „ubytovať“ do tried. Ja a moje kamarátky sme boli v Kvarte. Hneď po „ubytovaní“ sme prišli dole a hrali sme hry na rozmýšľanie. Niektoré boli ťažké a niektoré ľahké. A ešte sme si naposledy vonku zahrli veľký futbalový zápas. Bola to sranda.

Medzi všetkými hrami bola jedna, ktorá sa mi páčila zo všetkých najviac. Bola to hra, kde sme chodili hore dole a stále

dookola k inému vedúcemu a museli sme splňať rôzne úlohy. Napríklad sme museli ísť na tretie poschodie k vedúcemu, ktorý nám dal úlohu: zistiť, aké jedlo bude v pondelok na obed. To znamená, že sme museli ísť opäť dole a zase hore. Bolo to namáhavé, ale zvládli sme to. Po tejto hre sme sa všetci stretli a spýtali sa nás, či by sme chceli ísť do telocvične. Jasné, že sme chceli ísť všetci, tak nás rozdelili na Prímu, Sekundu a Terciu. Hrali sme všelijaké hry: futbal, basketbal, ale aj vybíjanú medzi dievčatami. Nasledoval voľný program a ten bol najlepší. Rozprávali sme sa, hrali karty a iné hry. Jedna zo spolužiačok hrala veľmi krásne na gitare a ešte krajšie sa to počúvalo. Môjmu kamarátovi skryli topánky, a preto chodil celú noc bosý, takže mal také špinavé ponožky, že sa jeho mama asi veľmi „radovala“, keď prišiel domov. Zatiaľ, čo sa jedni hrali, iní zase čakali na pizzu. Zistili

sme, že donášková služba funguje veľmi dobre. Moje kamarátky si objednali XXL pizzu a ani do rána ju nevedeli zjesť. Až taká bola veľká. Pán učiteľ Kocka nám pustil film Skyfall, ktorý skončil až nad ránom okolo druhej. Po filme sme si šli ľahnúť, ale nechcelo sa nám spať. A tak sme sa radšej do štvrtej rána rozprávali. Niektoré dievčatá z Tercie nespali vôbec.

Zobudili sme sa o šiestej a dohromady sme spali iba dve hodiny. Bola som nevyspatá, ale stálo to za to. Spoznala som nových kamarátov a naučila som sa nejaké nové hry. O siedmej sme sa všetci rozišli. Jedným slovom, bolo to VYNIKAJÚCE!!!! Tí, čo tam neboli, nech závidia a tí čo tam boli, vedia o čom rozprávam.

Ľubka, prima

PRVÁCKY CAMP A VÍKENDOVKA

Určite už každý počul o prváckych prváckom campe, ktorý sa pre nových žiakov našej školy organizuje každý rok. Tak to bolo aj tieto prázdniny a svoj účel tento tábor, tak ako každý rok, samozrejme splnil!

Prvotná hanblivosť a osťažitosť z každého opadla po prvých minútach, už na vlakovej stanici. Vo vlaku sa už každý s každým zhováral a po príchode do Mníchovského Potoka sa

začalo päť dní zábavy, hier, spoznávania sa a samozrejme aj vzdelávania.

Celý camp panovala úžasná nálada a neutíchajúci záujem prvákov o hry, ktoré sme si pre nich pripravili. Boli naozaj úžasný kolektív. Bavili sme sa celé dni a ten čas preletel tak rýchlo. No nezúfali sme, lebo sme sa už čoskoro opäť videli, ale už v škole. Samozrejme, že to celé nebolo len o hrách, prváci mali aj chvíle, keď sa vážne

museli zamýšľať nad rôznymi otázkami. Dôkazom je napríklad celovečerný kvíz pani profesorky Oravcovej.

Všetci spoločne sme sa zamýšľali aj na diskusných skupinkách, ktoré nasledovali každé ráno po téme. Na skupinkách sa väčšinou prváci pýtali rôzne otázky, či už o živote, vzťahoch alebo škole. Debatovalo sa a debatovalo...

5 dní zbehlo ako jeden a nikto nemohol uveriť, že

už to končí.

No prišla aj ďalšia prvácka akcia s názvom víkendovka.

Ďalšia možnosť pre prvákov utužovať vzťahy medzi sebou. Nebolo nám síce tak teplo ako na tábore, keďže víkendovka sa uskutočnila v októbri, no aj tak to bola rovnaká zábava.

Vybrali sme sa aj na Hrebienok, kde sme si užili veľa zábavy. Bolo vynikajúce počasie a dýchali sme príjemný tatranský vzduch. Celú cestu nám Tatry ponúkali dych vyrážajúci pohľad na majestátne kopce. A posledný večer sme tento výlet fenomenálne zakončili opekačkou (mňám). *Lenka a Peter*

Dojmy prvákov z campu a víkendovky:

O campe:

Pomohlo mi to bližšie spoznať budúcich a vlastne terajších spolužiakov, priučilo ma to skupinovej práci. Čo sa mi páčilo najviac, to boli určite hry (páčili sa mi takmer všetky), ale naj naj hra bola tá Johnnyho hra – Labyrint. Takisto sa mi páčil kolektív a atmosféra, počas celého pobytu bola taká skupinová výborná nálada ... možno by sa aj našli veci, ktoré by som navrhol na menšiu zmenu, ak pôjdem už ako vedúci, ale to sa týka len niektorých hier, takže asi nemám nič, čo by sa mi nepáčilo. Jediné, čo by som VYTKOL, bolo ranné budenie (iba prvé ráno, zvyšné rána som chodil aj ja) s tým „veľkým, ani neviem ako sa to volá (megafón pozn. autora). Nikdy som sa nezlakol tak, ako v to ráno, ale inak bolo všetko dokonalé.

- Alex P.

Camp bol super, veľmi sa mi páčilo, že vedúci boli žiaci, boli super hry a je to naozaj dobrá a vec a odporúčam to všetkým.

- Tomáš T.

Camp bol super, veľa hier, zábavy, super ľudia, program...

- Lucia M.

A o víkendovke:

Tento víkend strávený s úžasnými ľuďmi sa mi veľmi páčil, nielen, že sme sa viac spriatelili, ale aj viac sme sa toho o sebe dozvedeli a spoločne porozprávali. Vládla pokojná a dobrá atmosféra, ktorú si na tom najviac cením. Odporúčam všetkým! Určite pôjdem aj na ďalšiu a veľmi sa teším.

- Karolína H.

Konferencia SLC

Student leadership conference

V dňoch 25-28. septembra sa študenti spolu s pani profesorkou Borošovou zúčastnili SLC (student leadership conference) konferencie v Zanke pri Bala-tone, kde boli načerpať nové nápady týkajúce sa duchovnej práce na našej škole. Konferenciu hodnotia študenti nasledovne:

Na SLC som prichádzala so zmiešanými pocitmi obáv a očakávaní. Keďže som už predtým bola účastníčkou kresťanských konferencií, mala som zhruba predstavu o tom, aké to tam bude. Po príchode som bola milo prekvapená, pretože všetci ľudia boli veľmi milí a

ochotní pomôcť mi v akejkoľvek situácii, či to už bola topánka od blata, alebo to, že som nevedela, kde som ubytovaná. Spoznala som mnoho ľudí z mnohých krajín a naozaj som bola fascinovaná tým, ako dokáže Boh zasahovať do ľudských životov, keď

je aj Bohom v Jordánsku alebo Nemecku. Konferencia ma povzbudila k boju za našu školu, k modlitbám za ľudí, ktorí našu školu vedú a potrebujú Božie požehnanie. Verím, že raz na našej škole uvidím všetkých svojich spolužiakov, ako spoločne chvália Boha.

Keď som sa vrátila z SLC, uvedomila som si, že naozaj potrebujem ja, aj všetci ostatní

som počúvala svedectvá ľudí v mojej diskusnej skupinke. Videla som tam mnoho ľudí z úplne iných národov a kultúr, ktorí dokázali spolu chváliť Boha. Bolo naozaj skvelé vidieť, že môj Boh

kresťania na našej škole, byť svetlom, ktoré svieti. Nie, ktoré hovorí, že svi-eti, ale ktoré bude naozaj svietiť bez toho, aby na seba upozorňovalo alebo to o sebe rozhlasovalo.

Miška

„Konferencia ma povzbudila k boju za našu školu, k modlitbám za ľudí, ktorí našu školu vedú a potrebujú Božie požehnanie.“

Myslím si, že ACSI konferencia je skvelou príležitosťou, ako sa môžu ľudia z rozličných denominácií po celej Európe zjednotiť, a tak tvoriť cirkev. Domnievam sa, že táto konferencia je dobrou šancou aj pre ľudí, ktorí hľadajú vieru spoznať cirkev a Krista skrze ňu. Čo sa môjho názoru týka, ACSI bol nezabudnuteľný zážitok. Verím, že nemusíme Boha dávať do klieťky, aby hovoril k ľuďom na samotnom hlavnom rannom či večernom programe, ale aj v chvíľach strávenými s ľuďmi vo voľnom čase pri rozhovoroch, mod-

litbách a podobne. ACSI nám dala podnety na rozmýšľanie, tie začali diskusii a hneď sa konverzácia začala nejakou prehlbovať. Som rád za to, že tento výlet posilnil kamarátstva medzi nami študentmi a pani profesorkou, teda medzi nami navzájom. Som rád, že sme zažili skvelé chvíle vo vlaku či na izbe pri cenných rozhovoroch, vtipoch a podobne. Páčilo sa mi ubytovanie, krásne prostredie či stravovanie. Možno to znie svetsky, ale sú to bežné veci, ktoré, si myslím, sú dôležité tiež...ovplyvňuje to našu spokojnosť. Na druhej

strane nie som nadšený z preplneného programu a zostávania veľmi dlho do noci. Bol som vyčerpaný, unavený, neskoro spať a skoro vstávať....samozrejme, je to konferencia, ale rozhodne by som hľadal priestor, kde dať viac voľného času. Práve ten si najviac cením na konferencii a tie chvíle boli pre mňa najcennejšie, ako som už povedal. K tzv. GENERAL SESSION nemôžem povedať veľa, keďže nejakú ku mne slovo nehovorilo, zase však seminár s pánom, ktorý vyštudoval filozofiu bol veľmi dobrý a ten pán to vedel podať. Krásne poukázal na to, že príkaz pri stvorení, desať Božích prikázaní a to, čo Ježiš kázal, je to isté... všetko so sebou súvisí a poukazuje na nemennosť a starostlivosť spojenú s láskou nášho Boha.

Johnny

Miška, oktáva
Johnny, V. B

UK, Brighton

by Štefka, III.B

Nákupy v Londýne, ktorý je asi 2 hodiny od Brightonu, vždy dokážu potešiť.

Koncert mojej najobľúbenejšej kapely SIGUR ROS v Brightone (u nás). Najlepší koncert všetkých čias. Aj s talianskou kamarátkou sme sa na nich zhodli.

Typický cupcake z vintage kaviarne, tento s Oreom.

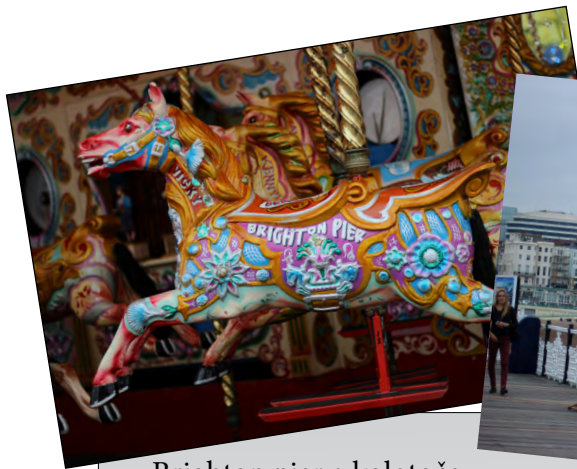
Milkshake - kaviareň

Dobová kaviareň s atmosférou 50. rokov.

Spomienky na Elvise pri fungujúcom jukeboxe.

Brighton pier a kolotoče

Mesto pri more je na nezaplatenie, na túto krásnu pláž veeľmi rada chodím lebo je nádherná.

Môj výhľad a typický západ slnka, obloha je pri mori nádherná.

Môj Anglický domov so psom a záhradou.

Ema Gregorová

**Bridgewater,
predmestie Bostonu****Bridgewater -
Raynham high
school**

lacnejší a chutnejší hamburger/nuggets.

Aký je rozdiel v živote v zahraničí a na Slovensku?

Pokiaľ nemáš auto, nemáš tu, čo robiť. Nemám tu žiadnu MHD ani obchodné centrum, ani nič také, len jednu benzínovú pumpu, Dunkin Donuts, potraviny a také hlúposti,

Aké bolo tvoje prijatie do triedneho kolektívu a hosťovskej rodiny?

Najprv hovorili veľmi rýchlo, ale som si už zvykla a som hanblivá, čiže prvé týždne som bola prevažne ticho a len sledovala, čo sa ako robí, ale teraz už je to v pohode a pokecám s hocikým o hocičom.

„Najťažšie bolo začať hovoriť a nebáť sa, že aj keď to nepoviem úplne správne, tak to pochopia.“ Čakala som, že v

škole o mňa bude väčší záujem, že „wau, niekto, kto nie je z USA“, ale nič. Oni každý rok majú „milión exchange študentov.“

Čo ti najviac zo

Slovenska chýba?

Normálne jedlo, lebo tu je skoro všetko polotovár a večeru mám za 2 minúty urobenú.

Čo bolo pre teba najťažšie?

Najťažšie bolo začať hovoriť a nebáť sa, že aj keď to nepoviem úplne správne, tak to pochopia.

Ema, Juraj

Tennessee, USA

V tomto školskom roku som sa stala „exchange“ študentom a rozhodla som sa pre pobyt v USA. Vybrala si ma rodina zo štátu Tennessee, ktorá žije v malom mestečku „Jonesborough“ vo východnej časti štátu. Bývam so svojou hosťovskou mamou, jej manželom a jej dvoma dcérami, s jednou z nich zdieľam aj izbu. Aj po pomerne krátkom čase, ktorý som tu strávila ich beriem ako svoje sestry a som nesmierne rada, že ich mám. Je to pre mňa ďalšia skúsenosť, keďže vlastných súrodencov nemám. Obe sestry sú odo mňa staršie, jedna chodí na vysokú v

žiakov. Každé ráno musím stihnúť žltý školský autobus číslo 2, ktorý nečaká. Ak nesťojím pri ceste, nezastaví a do školy sa nedostanem, pretože žiaden ďalší nejde. Vyučovanie sa začína o 7.45 a končí o 14.45. Každý deň mám tie isté 4 hodiny,

každá trvá 85 minút. Medzi druhou a tretou hodinou máme takzvanú „achievement period“, ktorá trvá 30 minút, touto hodinou je v pondelok prvá, v utorok

„Žiadna otázka nie je príliš blbá a za svoju odpoveď sa nemusíte nikdy hanbiť.“

susednom meste a druhá tento rok končí strednú školu.

Ja navštevujem „David Crockett High School“, alebo skrátene „DCHS“. Škola sa nachádza v meste, kde bývam asi 10 minút jazdy z domu. Je približne 3-krát väčšia ako GJAK, čo znamená okolo 1600

druhá, v stredu tretia a vo štvrtok štvrtá hodina. V piatok je rozvrh trochu iný, každá hodina trvá dlhšie, pretože nemáme „achievement period“. Počas tretej hodiny máme obed, ktorý trvá 25 minút. Obedy sú v štyroch časových intervaloch, pretože jedáleň nemá dostatočnú kapacitu.

Na škole je len málo povinných predmetov, ktoré môžu žiaci absolvovať, kedy uznajú za vhodné. Podmienkou je mať anglický jazyk každý rok a absolvovanie aspoň dvoch rokov matematiky. Počas hodín je dovolené „piknikovať“, počúvať hudbu, a niekedy aj hrať sa s mobilom. Žiadna otázka nie je príliš blbá a za svoju odpoveď sa nemusíte nikdy hanbiť, ak sa potrebujete k danej téme vyjadriť nemusíte sa namáhať zdvihnutím ruky. Ak si zabudnete priniesť do školy jedlo aj peniaze, pokojne opýtajte jedlo od svojho fyzikára, ktorý vám ho ochotne dá aj napriek tomu, že na jeho predmete ste nedávali pozor ešte ani raz.

Bolo pre mňa ťažké nájsť si kamarátov, pretože každú hodinu mám s inými ľuďmi, ale zopár ich už mám.

Na otázku, čo mi najviac chýba budem asi odpovedať tradične, je to rodina, všetci kamaráti, dokonca aj celá trieda, môj pes, čerstvé rožky a bryndzové halušky.

Čoča, Septima

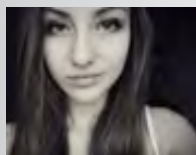
Vianoce za hranicami Európy

Je všeobecne známe, že niekoľko našich spolužiakov vyrazí každoročne na výmenné študijné pobyty. Pod vplyvom vianočnej nálady som sa rozhodla položiť im zopár otázok, aby nám priblížili ich tohoročné prežívanie zimných sviatkov.

by Peťa

Adriana (Čoča) Štofániková
Septima
Tennessee

Ema Badačová
Septima
California

Kristína (Kika) Čabalová
Septima
Nevada

1. Ako prebiehal váš štedrý deň?

Ema: Pozerali sme vianočné filmy a večer mali štedrovečernú večeru.

Čoča: Ráno sme vstali, poupratovali sme dom a pomohli sme s varením a pečením. Neskôr prišli starí rodičia a spolu sme sa navečerali, čas po jedle sme strávili pozeraním vianočných filmov. Takto prebiehal 25. december, no darčeky sme si rozbalili už 24. večer.

Kika: Štedrý deň prebiehal netradične. Zvyčajne je u nás doma stres, ale tu všetko v pohode. Mali sme večeru a potom sme šli do kostola.

2. Snažila si sa presadiť aj nejaké slovenské jedlá alebo tradície?

Ema: Nie, iba som im o nich porozprávala

Čoča: Chcela som zažiť iné Vianoce ako mám doma každý rok, takže nič slovenské sa nekonalo.

Kika: Uvarila som kapustnicu, ktorá všetkým chutí (prekvapujúco) :D

3. Čo ste večerali?

Ema: Hovädzie steak s šalátmi, brownies, apple a pumpkin pie.

Čoča: Na večeru sme jedli pečeného moriaka s orechovou plnkou, pečenú šunku s plátkami ananásu na vrchu, zemiakový šalát, ktorý pozostával zo zemiakov, cibule, varených vajčiek, kys-

lých uhoriek a horčice, zemiakovú kašu, dusenú zelenú fazuľku a kukuricu a takzvané „biscuits“, je to niečo podobné našim pagáčom. Potom sme sa pustili do koláčov, ktorých bolo dosť. Mali sme tradičné perníky, ktoré však chutili inak ako naše, pretože v nich bol zázvor a chýbal med, „pumpkin pie“, „apple pie“, ananášový koláč, cookies z

arašidového masla, mentolové cookies s kúskami čokolády a orechov a vykrajované koláčiky podobné našim doma.

Kika: Večerali sme cestoviny a kapustnicu.

4. Od čoho sa Vianoce v USA líšia od tých tvojich doma?

Ema: Ich hlavný sviatok je 25. deň, kedy ráno otvoria darčeky, poobede idú na návštevy a večer do kina.

Čoča: Stromček sme mali postavený už takmer mesiac vopred, darčeky sa pod neho kladli postupne celý december, na večeru sa nepodáva polievka, darčeky nosí Santa Claus a vianočné reklamy sú ešte ootravnejšie

Kika: Líšia sa tým, že darčeky sa rozbalujú až na druhý deň po štedrom večeri. Aj jedlo bolo iné, ešte nikdy som nemala cestoviny na štedrý deň.

5. Bola si spokojná s tohoročnými Vianocami?

Ema: Bola som popravde trochu „homesick“ a minula som príliš veľa na darčeky, ale inak to bolo pekné.

Čoča: Tohtoročné Vianoce boli iné, ale chýbala mi rodinná atmosféra, ktorú zažívam doma, aj naše jedlo mi chutí viac, takže myslím, že už sa teším na ďalšie, tradičné domáce Vianoce.

Kika: Bola som celkom spokojná, ale chýbala mi rodina a kamaráti.

AFRICA

by Peter Bognar

He left in June last year for holidays and hasn't come back yet... where has Mr Bognar disappeared? "Well, not disappeared, but just changed the continent for Africa, to be precise. I felt that God was calling me to the mission field after meeting Neels de Jager from South Africa who came to our school in October 2012 to talk about work of FCE (fce.org.za). God has provided the way and I completed a Discipleship Mission Training in a

town near Cape Town in South Africa, then moved to an-

other FCE base in Zambia, where I started an Advanced Mission Training - a course focused on missions, cross-cultural

relations and community development. The whole journey with God has been exciting and life-changing - just like Neels promised that cold autumn afternoon. I have found here a community of servants, forged lifelong friendships and experienced the Lord at work. As a part of the training we went for a two-week long outreach to Tanzania, praying for local believers and sharing the good news with Muslims, who make up almost half of believers of the country.

Right now I am in a practical phase of the training, based near Tanzanian borders in a small traditional African village. Days start at 7:30 am in the garden, where we plant maize and beans (Zambian staple food), water them and do some weeding. Simple as it sounds, the gardenwork is one of the ways how FCE supports itself and also a way how to translate God's principles in agriculture and relationships into local community. I share FCE's

vision of making disciples of Jesus Christ through education and training, which in fact simply means

instead of giving people fish, we teach people how to catch it. In line with this, I am using my gifts to work with the youth,

and of course, teach English. I can't complain about the weather, either. Here is seemingly never-ending August, with occasional afternoon rain as we now move towards the rainy season. I don't miss cold, really. The training finishes at the end of February and since then I will be moving home, not missing to bring a little bit of African spirit to EGJAK...

Život pod šťastnou hviezdou

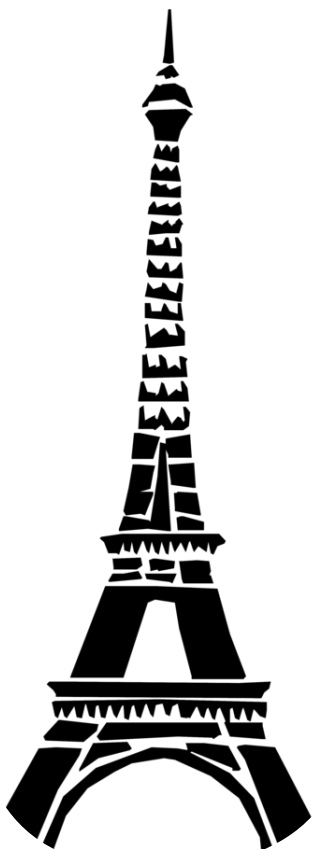
by Darinka Čulková, IV.A

Život píše tisícky príbehov. Každý má ten svoj, v ktorom hrá hlavnú úlohu. Moja životná kariéra sa začala v roku 1908 v Paríži v krásny zasnežený tretí február, keď Coco Chanel vytvárala novú kolekciu zimných kabátov. Ujo bocian zaľukal na naše dvere už po štvrtýkrát. Predtým mojich milovaných rodičov potešil dvomi dcérami a synom, no teraz priniesol to najkrajšie z ponuky. Teda mňa.

Narodila som sa v dobe, kedy muži nevedeli vyriešiť konflikty pri pive. Museli si dokazovať svoju silu a moc na fronte. Stále mi však vraveli, že naša rodina sa narodila pod šťastnou hviezdou. Vojna bola nebezpečenstvom aj pre nás, ale nikto z mojej rodiny nebol nútený „tasiť meč“. V mojich šiestich rokoch som nastúpila do dievčenskej školy v Paríži. Práve tu som začala vnímať a hlboko prežívať priebeh a dôsledky vojny. Fascinovalo ma to. Tisícky predčasne dopísaných príbehov so smutným koncom, nenaplnených snov, túžob a preliatych slz. To všetko ma poznačilo až natoľko, že ďalšie dejstvo môjho života začalo na Katedre žurnalis-

tiky na parížskej Sorbonne. Moje pero napísalo stovky smutných správ z frontu. Popritom som zvykla s červeným rúžom na perách, ako sa na Parížanku patrí, pomáhať svojim rodičom v našej reštaurácii, ktorú poctili občas svojou návštevou aj hviezdy vtedajšej doby. (Na našom nebi slávnych, nazvali sme tak stenu v reštaurácii, nám nechali podpisy Marlen Dietrich či kráľ nemého filmu Charlie.)

Život nestíhal máčať pero do atramentu, dni utekali priveľmi rýchlo. Po vojne sa zľahla zem a ja som našla svoje stále pracovné miesto. Noviny, ktoré boli vydávané pod názvom Dnešný Paríž, sa stali mojím druhým domovom. Môj život nebol len o práci. Jedného dňa som spoznala muža, ktorému som odovzdala svoje srdce. Titul slečny sa po dvoch rokoch zmenil na pani a zo ženy sa stala matka. Byť v centre môjho milovaného Paríža sa stal naším hniezdočkom lásky. S manželom sme začali písať ďalšie tri príbehy. Príbehy našich detí. História sa nešťastne zapakovala a svet sa znovu

ocitol vo vojne. Prežila som najhorší mesiac, mesiac strachu o môjho manžela, ktorý bol donútený odísť na vojnu. No šťastná hviezda ma znovu podržala a on sa o tridsať dní vrátil.

Píše sa rok 1985 a ja, hojdajúc sa v kresle a z rádia znejúcou Edith Piaf, dopisujem svoje záverečné dejstvo. So slovami piesne Nie, ja neľutujem nič a túžbou, aby takýchto šťastných príbehov, ako je ten môj, napísal ten najpredávanejší autor – život oveľa viac, kladiem pero na stôl.

The Story of Mary Margaret

It was 28th October 2003 and I was at school. They locked me there. It was an accident because I was writing some things in our class and the doorkeeper hadn't known I was there.

When I found out that I would have to be there on my own, I started to look for some blanket and place to sleep. My mobile battery was dead so I couldn't call my parents or friends. I was walking along the centre corridor and looking for the blanket. I broke into teacher's cabinet and I found a couch with pillow and blanket. 'Awesome!' I

thought. So I took down my stuffs, ate something from the teacher's fridge and went to the "bed".

I fell asleep.

Suddenly, some strange noise woke me up. Something fell down and broke. I jumped out of the couch trying to find out what had happened. But there was nothing suspicious. I wanted to get out of the cabinet but it wasn't able. The room was locked. I was puzzled, but suddenly I heard someone's scream as if he was being agonized. I was terribly scared, my hands were shaking and I didn't know what to do. The door was unlocked and a handle started moving down. My heart stopped beating and the only one idea what I had was to open a window. For a minute I hesitated but when the door was opened I decided to end it up. I jumped.

Mary Margaret was found under the windows of school in the puddle of blood. Another victim of murdered was the doorkeeper who was found in front of the cabinet. He was agonized and she had broken neck.

The murdered has never been found.

The Mediums believe that it was ghost of girl who died there in 1863 and she has been haunting there to these days.

by anonym

Na záver...

"Pokud budete soudit rybu podle její schopnosti šplhat na strom, tak bude celý život věřit tomu, že je hloupá." - Albert Einstein

PODĚLA MŇA SOM
SI Z TEJ PÍSOMKY
NEZASLUŽIL PĀTKU!

Kresba: Peter Gregor

find us on
Facebook

EGJAK Telegraph

gjaktelegraph@gmail.com

Veríme, že sa vám číslo páčilo a niečím zaujalo.

Nebolo možné napísať o všetkom a pre každého, ale snažili sme sa ako sa len dalo. V práci by sme radi pokračovali, a to bez potrebnej pomoci nie je možné. Budeme radi, ak ďalšie čísla s vašou pomocou vylepšíme a s tvorbou ďalších čísel nám pomôžete. Svoje nápady, návrhy, písomnú alebo obrazovú tvorbu a príspevky nám posielajte alebo odovzdajte niekomu z redakčnej rady, prípadne Mgr. Kavaschovej.

Prijímame:

- návrhy
- nápady
- príspevky

Hľadáme:

- redaktorov
- grafikov
- fotografov